

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4467/2020
07.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Весне Поповић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Кучевић, адвокат из ..., против тужене "Addiko банке" а.д., са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Невена Марковић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 196/20 од 16.06.2020. године, у седници одржаној 07.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 196/20 од 16.06.2020. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 1603/2019 од 12.02.2020. године, утврђено је да је одредба члана 1. Уговора о кредиту од 08.02.2018. године, у делу у коме упућује на члан 3. став 3. тачка 5. наведеног Уговора, ништава и не производи правно дејство. Обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати 16.000,00 динара са каматом, како је изреком наведено, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 23.080,00 динара, са законском затезном каматом.

Виши суд у Краљеву је пресудом Гж 196/20 од 16.06.2020. године, преиначио првостепену пресуду у ставу трећем изреке, којим је одлучено о трошковима спора, тако што се обавезује тужена да тужиоцу на име трошкова спора исплати износ од 49.160,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14 87/18), посебна ревизија се може изјавити

због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда, израженим у пресуди тог суда Рев 4393/2018 од 24.10.2018. године и са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права.

Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужбом од 03.12.2019. године, тужилац је тражио исплату износа од 16.000,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Ревизија изјављена против другостепене одлуке којом је преиначена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, дакле, против решења којим је одлучено о споредном тражењу које не чини његово главно потраживање, је недозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сагласно члану 403., у вези са чланом 28. став 1. и чланом 420. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**